

[Indenrigsministeren.]

munerne. Thi medens i 1927 efter den indtil Oktober gældende Lov en Familieforsørger med eet Barn kunde opnaa en daglig Hjælp paa 2 Kr. 99 Ø. og en Ikke-Familieforsørger en daglig Hjælp paa 1 Kr. 50 Ø. — alt sammen forudsat, at den vedtægtsmæssige Understøttelse er 3 Kr. —, foreslaar man her, at Familieforsørgere med eet Barn skal i Storkøbenhavn have 2 Kr. 52 Ø., Ikke-Familieforsørgere skal i Storkøbenhavn have 1 Kr. 72 Ø.; Familieforsørgere i Købstæderne skal have 2 Kr. 80 Ø. og enlige Personer 1 Kr. 65 Ø.; paa Landet skal Familieforsørgere have 2 Kr. 55 Ø. og enlige Personer 1 Kr. 50 Ø. Det vil sige, at for Ikke-Forsørgeres Vedkommende betyder Forslaget en Forhøjelse af den Understøttelse, som de fik i den Periode, da Arbejdsløshedsloven af 4. Marts 1924 var gældende, en Forhøjelse, der først og fremmest gives til Ikke-Familieforsørgere, det vil sige til unge, arbejdsløse Personer. Det forekommer mig at være en besynderlig Konsekvens af det foregaaende Afsnit, hvori der tales om Lovforanstaltninger til Lettelse af Kommunerne Byrder.

Og saa finder jeg til sidst denne vidunderlige Bestemmelse i § 14, at alle denne Lov modstridende Bestemmelser ophæves. Det er i Sandhed en nem Maade at lovgive paa: Vær saa artig, her er givet frit Slag; overalt, hvor man træffer Lovbestemmelser, kan man sætte sig til at fundere over, hvorvidt man mener, de strider mod det Lovværk, de Herrer her har fremsat, og hvis man mener, det er Tilfældet, tør man regne med, at den Bestemmelse, der i Øjeblikket generer en, er ophævet.

Jeg tror ikke, det gaar an at lovgive paa den Maade. Jeg tror, at her har de Herrer, trætte af Arbejdet med disse tre omfattende Lovforslag, lige da det sidste Pennestrøg skulde gøres, ikke været i Stand til at samle endnu den sidste Kraft, som var fornøden for at fuldende Værket, men har indskrænket sig til, om jeg saa maa sige, at slaa den Klat paa Papiret, som denne Bestemmelse i Virkeligheden er.

Jeg har hermed saa indgaaende, tror jeg, som de Herrer har haft Grund til at forvente, beskæftiget mig med disse Forslag. Jeg har intet som helst at indvende imod deres nærmere Overvejelse, men jeg vil rigtig nok være betænkelig ved, om man paa nærværende Tidspunkt uden den forudgaaende Forberedelse, jeg tror, disse Forslag maa have med Hensyn til Stats- og Kommunalforvaltningens Udformning i kommende Tider, at medvirke til disse Forslags

Gennemførelse. Med al Anerkendelse af de Herrers Dristighed synes jeg, det vilde være en Letsindighed, som de Herrer ikke maa forvente hos nogen paa ansvarsfuld Plads og heller ikke vil finde hos mig.

Jeg har sagt til de Herrer, at de er begyndt ved den gale Ende af Problemet; hvis de vilde holde sig dér, hvor de praktiske Opgaver foreligger, ser jeg paa deres Arbejde med Sympati, og saa ønsker jeg deres Arbejde fremmet i det Omfang, som gældende Ejendomsbesiddelse og bestaaende Samfundsordning tillader.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Willesen): Jeg vil først takke den højtærede Indenrigsminister for den saglige Maade, hvorpaa han lovede at gaa frem, og hvorpaa han ogsaa gik frem.

Den højtærede Minister rettede to principielle Hovedindvendinger mod Lovforslaget. Den ene — den, hvormed han sluttede — gik ud paa, at vi begyndte ved den gale Ende. Jeg vil heroverfor gøre opmærksom paa, at et nyt Parti, der skal slaa sine sociale Idealer fast i den offentlige Bevidsthed, netop maa gøre det gennem positive Forslag, som jeg betegner som Formaaalsforslag. Dersom vi begyndte fra den Ende, den højtærede Minister anbefalede os, vilde vi opnaa, at vore Principper og vort Helhedssyn blev glemt, at det blev puttet hen i Diskussionen om alle mulige Detailler. Nej, for en lille Bevægelse, der arbejder paa sin Vækst, er det netop den rette Ende at begynde med at fremsætte Forslag, der, om jeg maa kalde det saadan, er Programforslag, Forslag, som rejser Debatten om de grundlæggende, almindelige Principper, netop udformede Forslag. Var vi begyndt fra den anden Ende, var vi maaske kommet ind i det, man mere kan kalde de mange Petitesser, men dem har de øvrige Partier i Salen særdeles travlt med, der er 147 Medlemmer i det høje Ting til at passe dem, hvorimod det er vor Opgave først og fremmest at sætte vore Principper saa klart frem, at Offentligheden bliver opmærksom paa dem, og deres Karakter og Væsen bliver klar for dem, som overhovedet vil se.

Den anden Hovedindvending, den højtærede Minister kom med, var de finansielle Følger; Gennemførelsen af vort sociale Program vilde medføre særdeles betydelig forøgede Udgifter paa andre Punkter for Stat og Kommuner. Nu var den højtærede Minister ganske vist opmærksom paa, at der for Statens Vedkommende var Mulighed for Udgiftsreduktioner, som vi ved forskellige Lejligheder har peget paa; den højtærede Mi-